

ЗА ВРАБЧЕТО.

— Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ!

Това е нашето познато врабче, което зиме и лѣте се навърта около нашитѣ домове, дворове, пжтища и вредѣ, дето живѣе човѣкътъ.

Пъргаво, живо, то е извънредно хитро, за да може да живѣе тѣй близко и въ сѣседство съ своитѣ най-опасни врагове: коткитѣ и децата.

Настане ли люта зима, завѣятъ ли снѣжни бури и всичко се покрие съ бѣла снѣжна покривка, тогава за врабчето настѣпватъ лоши дни: подскача, търси, но напраздно. Дебелъ снѣгъ всичко е покрилъ. Врабчето нищо не може да намѣри, за да залѣже своето стомахче. И то гладува и жалко писка.

Въ други страни децата презъ това време устройватъ **птичи трапези**. На нѣкое запазено и тихо мѣсто, турятъ зрънца и трошици и птицитѣ дохождатъ да кълватъ. За тази добра услуга тѣ стократно се отплащатъ, като напролѣтъ и презъ лѣтото унищожаватъ безброй много гжсеници, пеперудки, бръмбари и много други вредни насѣкоми.

Но пролѣтъ иде. Снѣгътъ се топи. По пжтищата се образуватъ локви. Всичко се радва и готви да посрещне пролѣтъта и врабчето бърза да си приготви сивата перушина за тозъ великъ празникъ.

Погледнете го тогава. То като че ли не е сжщото. Презъ зимата е чорлаво, опушено, намусено и мълчаливо. А сега оправило и лѣснало перушината си, спуснало криле надолу, де що види закача и цѣлъ день чирика: чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ.